

НА мальовничих пагорбах лівого берега ріки Горині розкинулось сільце Вільгір. Ніби нічого особливого, окрім деяких пам'яток архітектури, в ньому немає, та саме Вільгір став ґрунтом для проростання могутнього дерева роду Велигорських.

Хтозна, чи далеко вперед загадував долю свою та своїх нащадків перекопський вельможа Олізар Кирдей, коли в середині XIV століття одержав запрошення бути комісаром при розмежуванні земель Ли-

Шоб вважати себе членом певної нації, мало знати і любити свій народ. Людина лише тоді стає активним, не мертвим членом нації, коли досконало знає, хто вона і з якого роду, коли дійсно знає історію свого народу, цінності рідної нації. І не можна не гордитись тим, що саме наше невелике село Вільгір має безпосереднє відношення до проросту могутнього родового дерева Велигорських.

Кращі представники роду Велигорських в усі часи високо несли гідність свого боярського роду, бе-

хали присутні розповідь представника древнього роду, протоієрея Ю. О. Вєлігурського, настоятеля Свято-Покровського собору м. Рівне. «В мене є дві великі траєдди, — відкрив свою таємницю він, — перша — це та, що я люблю Бога, друга — я дуже люблю людей. Я живу, щоб творити славу Божу. Хто має глибоку пам'ять, той має майбутнє. Тому людина повинна знати про те, чим нащадком вона є». Він підкреслив, що людина повинна думати про душу, а не матеріальне багатство.

тора книги, а також висловив задоволення тим, що Гоцанська земля багата на таланти і підтвердженням цього є те, що за останні 2 роки вийшло більше десятка книг. На згадку про зустріч залишив школі подарунки.

Поділився враженнями від прочитого настоятель Свято-Покровської церкви с. Вільгір отець Валентин. Свій виступ він закінчив словами: «В народі, в якого є історія, є велике майбутнє».

Теплими словами і щирими побажаннями звернувся до присутніх Олександр Волощук — член правління обласної організації «Провісита» ім. Т. Г. Шевченка.

Чистими краплинками дзвінків голосів влились у теплу атмосферу залу пісні, підготовлені учасницями фольклорної групи школи під керівництвом Т. С. Мельничука. Легко спурхнувши з вуст дівчаток, осіли в серцях слухачів щирими переживаннями за долю їх героїв.

Завершила захід, поділившись своїми приємними враженнями від прочитаної книжки, представниця вдячної читаччої аудиторії Н. М. Стецюк — бібліотекар с. Вільгір. Щирими побажаннями вона зачепила найпотаємніші струни людського серця. Юрій Олексійович Вєлігурський висловив надію, що даний захід прислужиться добрій справі: допоможе скликати у 2010 р. Велигорських із усіх усюд до с. Вільгір Гоцанського району на Рівненщині для урочистого відзначення 600-річчя свого роду.

Валентина ВЕЛИЧКО,
вчителька
Вільгірської НСШ.

Р. С. Для тих, хто сам зголоситься бути присутнім на з'їзді роду Велигорських у 2010 р. чи просто виявить зацікавлення, хто має власні міркування з цього приводу, готовий поділитися спогадами чи розповідями про представників роду, хто може вказати на архівні, музичні, літературні або інші матеріали стосовно означеної справи, подаємо адресу митрофорного протоієрея Юрія Вєлігурського, який люб'язно погодився взяти на себе організаційні клопоти: 33014, м. Рівне, вул. Шепетівська, 22. Вєлігурському Ю. О. Тел. 63-67-55, 23-79-40.

...І збереться рід Вєлігорських

товського князівства з князівством Мазовецьким (1358 р.). Але «Енциклопедичний словник» Брокгауза і Єфрона дає довідку, що син Олізара Кирдея «Денис від володіння маєтком Вєльгора на Волині прийняв прізвище Вєльгорський».

Саме Вєлігорським присвятив свою нову документальну книгу письменник Євген Шморгун, презентація якої відбулася в кінці листопада в приміщенні загальноосвітньої школи с. Вільгір.

Відкрив захід директор місцевої школи О. А. Ярощук віршем Є. Шморгуна:

*Понад землею засніжена
віхла дикі вітри*

взриває з ковша.

*Добре, що стежку
позначила віхами*

неоближчею світла душа.

Знову історії темна

конячиза п'язне туди —

н відомо куди.

Віхами, віхами шлях нам

позначено, а поміж

віхами дні і труди.

Віримо: там, за гедь

вісними віхами, де

завірюха охрипло кує,

Зблисне хатина

тремтливими вікнами.

Дякую, люди, що ви

такі є!

І продовжив думку тим, що знання рідної історії — це перший ступінь національного освідомлення. Мало знати рідну мову, навіть її граматику, класичні зразки рідної літератури.

регли традиції, примножували славу, прагнули прислужитися Вітчизні та рідному народові.

Мудрі говорили: у кожній людині повинно бути місце, куди можна було б піти, у кожній людині має бути місце, де її могли б пожаліти...

І це місце — рідний дім, рідне село, край, Батьківщина.

«Немає дерева без кореня, немає людини без роду». Саме такими словами продовжила розмову ведуча, вчителька української мови та літератури школи с. Вільгір О. П. Галатюк, яка була організатором даного заходу.

Задумливо проводячи присутніх віками, що скупчились на сторінках книги, вона мимовільно і підсвідомо застала заглянути в минуле, задуматись над гілками свого родоводу, запалою бажання відшукати ті тоненькі ниточки, які привели кожного із слухачів до сьогоднішня.

Затим ведуча запросила до слова письменника, автора книги «Шість століть Вєлігорських» Є. І. Шморгуна. Він розповів про історію написання книги. Перекожливо доводячи кожен факт, використаний у книзі, підкреслив, що мав за мету заставити читача задуматись над тим, до якого роду він належить, де його коріння.

З неприхованою цікавістю і задоволенням слу-

Завершив свою промову словами: «Дбайте спочатку про Царство Небесне, решта приложиться!».

З найщирішими спогадами і побажаннями вступила ще одна з гостей, лікар міської поліклініки №2 м. Рівне, однокласниця Ю. О. Вєлігурського Лариса Андріївна Грицина, перша медальстка, яка навчалась у Вєлігірській школі.

З нагоди презентації альманаху було запрошено і людину, яка безпосередньо брала участь у створенні книги. Це Іван Степанович Кузьм. Він всіляко сприяв роботі над книгою і задоволений тим, що з'явилась перша ріднина хроніка. А це він висловив думку, що в книзі «Шість століть Вєлігорських» доля роду перекликається з долею народу. Вільгір — це місце, де відбувалася велика історія, де жили великі люди. Він вважає, що цією книгою Є. Шморгун хотів зачепити честолюбство вільгірців, аби вони відродили славу цих місць. І пожартував, що цією книгою автор заставив перезнайти весь рід Вєлігурських. Подарував на згадку про зустріч від «Провісита» два примірники альманаху «Погорина».

Перед присутніми виступив голова районної ради П. П. Зубкевич. Він приєднався до теплих слів і побажань на адресу ав-